

ДѢЖДЪ ОТЪ КАМЪНИ.

отъ Д. Потехинъ.

Прѣзъ августъ 79 год. подиръ Рождество Христово, жителитѣ на градоветѣ *Херкуланъ* и *Помпей* (въ Италия) били силно очудени, като усѣтили чести и силни тресения на земята. Всички избѣгали изъ къщи по площадитѣ, като очаквали всѣка минута да се разрушатъ зданията. Ала тѣ не падали, макаръ и да се люлѣбели настрани или да се подигали нагорѣ и послѣ пакъ спадали.

— Господи, Боже! — думали старцитѣ, — правятъ че сж ставали землетресения, но като това не се е случвало.

Кой кждѣто замръквалъ, безъ храна и питие, ношувалъ по площадитѣ. Малко по малко всички почнали да се успокояватъ; защото ударитѣ ставали потихи, по-рѣдки и по-глухи. Нѣкои дори прѣдлагали да се върнатъ по домоветѣ си, ала малцина се рѣшили на това. Около пладне за общо очудване надъ Везувий*) бавно се надигналъ черъ облакъ и почналъ да се разширява. Хората се взирали любопитно нагорѣ, като се чудили, дали ще вали проливенъ дѣждъ или градъ. А облакѣтъ се сгъстявалъ, разширявалъ се, закрилъ небето, закрилъ слънцето. И на всички станало страшно.

— Какво е това? . . . Да не се свършва свѣтътъ? . . . да бѣгаме ли, но кждѣ?

Хората разбрали опасността, ала не знаели кждѣ да се спасяватъ, па и не могли да се спасятъ: облакѣтъ висѣлъ наоколо на десетки километри. И изведнажъ изъ него западали камъни, пепель и лава. Камънитѣ удряли по покривитѣ, дрѣнкали и се търкаляли, послѣ падали върху хората изъ улицитѣ и тѣ безумно изплашени бѣгали, кой кждѣто му видятъ очи, и викали:

*) Вулканъ край тѣзи два града.